



# Kracht des geloofs, bij treffende beproeving.

<https://hdl.handle.net/1874/355370>

gll

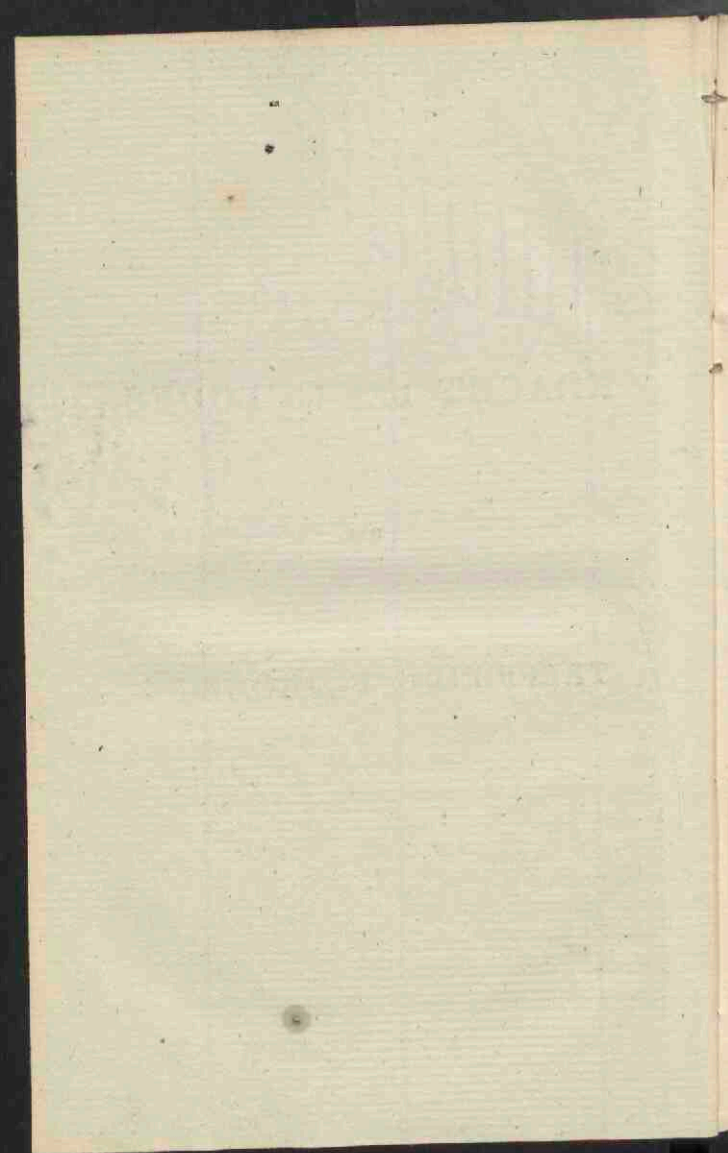
5

**KRACHT DES GELOOFS,**

B II

**TREFFENDE BEPROEVING.**

[22]



Tot de gewigtige en veelal ontzettende gebeurtenissen die wij beleven, behoort voorzeker ook, de verschijning in ons werelddeel van eene vreesselijke ziekte, die zich voorheen alleen tot warmer luchtstreken scheen te bepalen en die in dit jaar met eene overgroote snelheid, onder het onberispelijk bestuur des Allerhoogsten, hare verwoesting in Europa heeft uitgebreid. Velerlei pogingen om haar te stuiten zijn vruchteloos aangewend en de nietigheid van menschelijke kracht en vermogens tot afkeering van de hand des Almagtigen, als die Zijne oordeelen op aarde uitzend, is ook hierbij op eene treffende wijze gebleken.

Tot hiertoe bleef ons dierbaar Vaderland van die geduchte plaag verschoond; ja, boven bidden en denken verschoond! Want hoe veelvuldig waren de gelegenheden niet die de besmetting tot ons konden overbrengen, wanneer de gesteldheid van den dampkring alleen die niet veroorzaakt? Dit met diep gevoel onzer geheele afhankelijkheid optemerken en Gods verschoonende goedertierenheid vurig daarvoor te danken, zal voor elken Christen die zijn Vaderland, zijne medemenschen en zijne betrekkingen lief heeft, wel eene heilige verpligting zijn, die hij gaarne vervult en waartoe hij gaarne anderen opwekt. Gelijk wij in dit en zoo vele andere opzigten, afwending van dreigende gevaren en bovendien vele ondersteuning en aanvankelijke uitredding, bij vele en groote zegeningen te erkennen hebben, zoo levert echter het voorledene geen waarborg voor de toekomst. De beveiliging die wij tot hiertoe mogten onder vinden, mag ons doen hopen dat de beschermende hand des Heeren over ons zal blijven uitgestrekt; die hoop mag tot vertrouwen klimmen voor zoo veel ons wezenlijk geluk hierdoor bevorderd worden zoude; maar daar dit bij de verheerlijking van Zijnen naam, het hooge doel is Zijner handelingen met ons geslacht, en Zijne wijze liefde bijzondere en algemeene rampen dikwerf dienstbaar maakt aan de beproeving, vorming en veredeling zijner vereerders,

met welke hij soms reeds op aarde groote bedoelingen heeft en die hij voor hooger werk en hooger blijdschap in de toekomst voorbereid, is het voor ieder onzer van het hoogste belang dat wij ons wapenen tegen elke bezoeking die ons overkomen kan, met het vast geloof aan de Vaderlijke zorg van God, die op onzen levensweg rust en kommer, vreugde en droefheid, op zulke tijden en in zulke mate, ons toeschikt als wij behoeven tot het volbrengen van den taak die Hij ons oplegt en tot onze vorming voor eene standverwisseling, die voor de vrienden van God en onzen dierbaren Verlosser, zaliger zijn zal, naar mate zij in hunnen aard-schen werkkring meer getrouw bevonden worden. Tot de hulpmiddelen die dat geloof in ons bevestigen en verlevendigen kunnen, onder welke het aanhoudend ootmoedig gebed eene voorname plaats bekleed, behoort ook het acht geven op de geschiedenis van zulken, die van algemeene rampen niet uitgesloten, in het tegendeel in dezelve bijzonder moesten deelen, en daarbij onder leed en angst en rouw krachtig ondervonden, dat God een helper is in tijden van benaauwdheid; dat Hij niet meer oplegt dan men dragen kan, dat Hij met de bezoeking ook de uitkomst schenkt en de treffendste rampen kan doen strekken tot Zijne heerlijkheid. Het volgende berigt van een Zendeling-leeraar geschreven uit Petersburg in de maand Julij

dezes jaars, hetwelk een levendig en aandoenelijk tafereel bevat van eene zware beproeving, hem en zijn huisgezin overgekomen, maar ook van zijn Godvruchtig bestaan onder dezelve bij de ervaring van Gods genadigen bijstand, zal zoo wij hopen, uit het gegeven oogpunt met bijzondere belangstelling gelezen en met nut en zegen overwogen worden.

De weg, schrijft hij, langs welke onze Hemelsche Vader mij en de mijnen heeft geleid, was gedurende de laatste weken, bijzonder plegtig. Tranen waren mijne spijs dag en nacht; mijne echtgenoot werd met mij, onze kinderen en dienstboden, tot op den rand des grafs gevoerd, en twee onzer lievelingen zonken in den arm des doods. Deze beproeving ver-raschte ons met zulke snelheid, dat ik verstomde. Mijn vleesch beefde voor Gods oordeelen, mijn hart echter hield zich vast aan God, mijn Vader en mijn Vriend. Thans beginnen mijne zwakke krachten toetenemen, de rust mijns harte keert weder en ik gevoel behoefte om het een en ander mede te deelen van hetgeen mij en mijn gezin is wedervaren.

Door een van onze vrienden in staat gesteld tot het huren van een zomerverblijf op het land, vertrok mijn huisgezin derwaarts op den 26 Mei II. Van tijd tot tijd bleef ik er eenige dagen engevoelde hierdoor, na eenen moeilijken en werkzamen winter, mijne gezondheid aanmerkelijk bevorderd.

Den 17 Junij heerschte er in de stad eene geweldige opschudding, bij het uitbreken van de Cholera; men zeide dat de stad gesloten en met een cordon afgezet zou worden. Drie familien uit onze nabuurschap ver'rokken dadelijk derwaarts, om niet ingeval van ziekte van geneeskundige uulp verstoken te zijn. Mijn pligt hield ik voor aangewezen; ik moest bij mijne gemeente zijn; maar voor mijn gezin stond ik zeer in twijfel, want het is een gewigtige stap een huisgezin dat eene bloeiende gezondheid geniet overtebrengen in eene stad alwaar de besmetting heerscht. Wij dachten veel en wij begaven ons dikwerf tot het gebed. Den 18 des avonds sprak ik tot eenige vrienden over de woorden: *Broeders! ik vermane u bij de genade Gods; dat gij uwe lichamen stelt tot eene levendige en welbehagelijke offerande voor God, hetwelk is uwe redelijke Godsdienst.* Wij droegen onszelven aan Zijne ontferming op en besloten van elkander niet te scheiden, maar te beproeven wat wij zouden kunnen doen tot verheerlijking van God en tot nut van onze lijdende medemenschen.

Den 19 keerden wij naar de Stad terug, alwaar de ziekte groote verwoesting aanrigtte; tot den 24 waren alle onze vrienden welvarende, toen echter werd eene onzer oudste vriendinnen, Jufvr. Dixon ziek en was spoedig in levensgevaar zoo dat ik haar bezoekende, bij mijn afscheid



meende haar niet te zullen wederzien - zij is evenwel gelukkig hersteld.

Den 25 kreeg mijn kleine Joseph stuipen; wij waren thans deswegens bijzonder ongerust; maar God wilde ons geloof en onze lijdzaamheid, onze liefde en onderwerping meer beproeven. Omstreeks middernacht liet ons de Heer Veening weten dat hij door de Cholera was aangetast en verzocht ons hem te komen zien. Wij snelden na een oogenblik beraad derwaarts, ik zocht en vond spoedig een geneesheer en door de dadelijk aangebragte hulp werd hij gered; daar men die niet verkrijgen konde volgde de dood bijna altijd op de aanval der ziekte. Ik bleef die nacht bij de zieke om hem optepassen, hetwelk mij bij de ziekte van ons kind gevoelig aandeed. Rust was mij in het vervolg ook niet beschoren, want den 26 ontving ik een briefje van Jufvr. Chapman, de voortreffelijke onderwijzeres in onze Lancasterschool, mij meldende dat zij zich zeer ongesteld bevond. Kort daarop vernam ik dat zij overleden was; van de groote menigte zieken hoorde ik alleen dat zij gestorven waren. Een uitmuntend en menschlievend Geneesheer kwam des avonds weenende bij ons, daar hij dien dag niemand had kunnen redden. Jufvr. Chapman liet een voortreffelijk getuigenis na; een onzer vriendinnen nam haar nagelaten dochttertje tot zich. In den namiddag deed ik de lijkdienst en vergezelde het lijk naar de begraaf-

plaats die voor de aan de Cholera gestorvenen, bepaald bestemd was. Hier was het tooneel waarlijk outzettend. Een menigte kisten stonden op karren of op den grond, tot dat de graven gedolven waren. Wij namen twee mannen aan die hare rustplaats gereed maakten, in welke wij haar nederlieten met de zekere verwachting van de zalige opstanding des eeuwigen levens. Weinig dacht ik toen dat ditzelfde graf spoedig een mijner lievelingen bevatten zou; maar dit gebeurde.

Des avonds ten tien uren te huis komende, vond ik mijne Echtgenote ongesteld; het was Zaterdag avond; mijn eerste werk was eén Geneesheer optezoeken, die ik gelukkig tehuis vond. Hij schreef het bad, laten, enz. voor. Dit hield mij den geheelen nacht bezig; een getrouw vriend waakte met ons. — Het was eene goede voorbereiding voor den Zondag, wat het *onderwerp* betref; maar mijne krachten werden uitgeput. Bij den morgen Godsdienst waren weinig menschen tegenwoordig. Ziekte, oppassing en vrees hielden vele terug, mijn text was: « *Zalig is de dienstknecht, dien de Heer, als Hij komt, wakende zal bevinden.* » — Ik heb zedert dikwijls gedacht dat dit mijne laatste leerrede zou geweest zijn. De maandag liep vrij rustig af, maar Dingsdag den 30, vertoonde zich bij mijn kleine Joseph teekenen van ziekte als bij de Cholera; de vaste meening

dat kinderen van dezelve verschoond bleven, deed ons niets kwaads vermoeden. — De nacht viel in, een nacht die ik nooit vergeten zal: Hij werd wakende en biddende doorgebracht; van tijd tot tijd nam de ziekte toe, dikwijls zeide het jongske, » Ik heb dorst » De herinnering aan het lijden en de doodsangst onzes Verlossers was mij daarbij steeds levendig en vertrooste mij. Omstreeks vier uren in den morgenstond toen de dood scheen te naderen riep ik mijne huisvrouw in de naastgelegen kamer waar onze beide andere zoontjes sliepen, en wij droegen nog eens, onszelf en ons kroost aan God op, inzonderheid bevalen wij den geest van onzen Jozeph in de handen van den Zaligmaker. Vaders en moeders, die kinderen door de dood verloren hebben, gij kunt gevoelen wat wij hebben doorgestaan. Terwijl wij daar stonden en in stilte op den laatsten adem wachten, zwol er eene andere baar die ons overdekken zoude. Een geluid van eenen anderen kant drong ons in de ziel — « Jantje is besmet.» Dit was als een zwaard in onze beenderen. Ik riep onze vriend Ropes uit Amerika die bij ons zijn verblijf hield, en verzocht hem op te staan en ons hulp te bewijzen. Er kwamen twee Geneesheeren, mijne vrouw en onze dienstboden hielpen aan het baden, wrijven en pleisters leggen bij dit ievē kind, terwijl ik waakte en weende bij het

andere. De Cholera taste hem vreesselijk aan; hij scheen doodziek, en onder tranen, zuchten gekerm en buitengewone trekkingen stierf hij nog voor den middag; met zulke snelheid volbragt de dood zijn last. In den avond vergezelden onze vrienden het lijk naar de begraafplaats en plaatsten het in Jufv. Chapman's graf. — « *De naam des Heeren zij geloofd!* » was alles wat wij zeggen konden, toen wij ons zoo onverwacht ontbloot zagen; ik hoop dat het ook onzen slotzang zijn zal, door al de eeuwen der Eeuwigheid.

Mijn hart bezwijkt onder het verhalen, maar ik moet voortgaan. In deze omstandigheden, toen wij zoo bijzonder hulp behoeften, ontzong de moed aan mijn' knecht, die zijn loon vroeg, om zich op het land naar zijne familie te kunnen begeven, en drong mij hem te ontslaan, op hetzelfde oogenblik dat de doodgraver mijn lieve Jan in de kist sloot. Zoo volgde de eene baar op de andere, met verdubbelde woede. Maar dit is nog alles niet. Zoodra het lijk het huis was uitgedragen, viel mijne lieve vrouw, die alle hare krachten ter verzorging onzer kinderen had ingespannen, krachteloos neder, en moest verscheidene dagen het bed houden. Ontzet en verbijsterd wierp ik mij op het rustbed om mijn beroerde geest eenige rust te schenken, maar nieuwe schokken troffen mij. Naauwelijks had ik mijn hoofd op het kussen

gelegd, of ik werd wakker geroepen met de tijding, dat de keukenmeid de Cholera had. Is het mogelijk? riep ik uit, Is het mogelijk? Ik beefde! Er was geen tijd tot beraad; voor zooveel ik verder dacht dan het tegenwoordig oogenblik, was het dit: — « waarlijk God zal een spoedig einde met ons maken; maar wij zullen niet verloren gaan, want Hij is onze God.” Wij liepen naar de keuken, en vonden haar lijdende; wij gaven haar krachtige geneesmiddelen, twee geneesheeren werden gehaald en ik kan met blijdschap melden, dat zij het gevaar ontkomen is. Mijn huis was in droefheid en verwarring. Een kind was gestorven — een ander lag met den dood te worstelen, mijne vrouw hield door ziekte overmand het bed, en de dienstmeid had een gelijk lot. In den volgende morgen nam eene vriendin, ons oudste, thans ons eenig kind tot zich; des zaturdags op den middag stierf onze lieve kleine Jozeph, en in den avond werd hij bij onze andere lieveling begraven. Nu kon ik niet meer. Ligchaam en geest waren uitgeput. Ik ging ook naar bed, zeer bevreesd voor de Cholera, die echter in den aanvang gestuit werd en geene belangrijke voortgangen bij mij maakte. Met mijne Gade ons lot beweende, trachtten wij elkander te bemoedigen met de vertroosting van het Evangelie; — van onze rustplaats zagen wij de vrome zoogster van ons kind bedrijvig en wij verheug-

den ons dat zij voor ons gespaard was. Maar als of de mate onzer droefenissen geheel vervuld moest zijn, omstreeks middernacht werd ook deze aan de Cholera ziek en nu was ons huis een volslagen hospitaal, en wij waren geheel aan vreemden overgegeven. Binnen den tijd van tien dagen was alzoo mijn gezond en gelukkig huisgezin, als uiteen geslagen, en wij verzamelden de stukken, om ons tegen eenen nieuwen storm te wapenen. Wanneer die oprijzen zal is Gode alleen bekend.

Gedurende dien korten tijd hadden wij zeven Doctors, daar wij ons gelukkig rekenden er spoedig een aantetreffen. Drie stille rustdagen hebben wij doorgebracht; dit smarte mij, doch de wille Gods is niet te wederstaan. De beste verzachting voor het bedrukt gemoed van eenen Leeraar is mijns inziens, dat hij prediken kan, maar de plicht van eenen Leeraar die een verzwakt ligchaam omdraagt, is dat hij rust geniet. Beproeft hij het prediken als hem de kracht ontbreekt, dan loopt hij veel gevaar om voor zijn volgend leven tot zijn werk ongeschikt te zijn; — naar dit plan heb ik gehandeld. Wij zijn thans weder op het land, en ik hoop aanstaanden Zondag mijn predikdienst weder te hervatten.

De lotgevallen die ik beschreven heb, komen zelden voor; bij de herinnering beef ik en verheug ik mij; ik wil dit eenigzints ontwikkelen.

Ik meen te mogen zeggen dat van den aanvang onzer beproeving af, geen gedachte van opstand tegen God bij ons is opgerezen noch eeuwig woord van murmurering ons is ontglipt. Wij gevoelden ons leed en wij gevoelden het diep, maar wij zijn wonderbaar ondersteund en gesterkt en vertroost. De hooge en de heilige God heeft ons niet verlaten, neen zelfs geen oogenblik. Wij kunnen Hem aanbevelen aan alle ljders in toekomende droefenissen als een zeer magtige helper in tijd van nood.

Hoogstopmerkelyk is ons voorgekomen dat van onze bijzondere vrienden in onze nabijheid niemand ziek geworden is, zoodat wij van tijd tot tijd hulp ontvingen, ook des nachts. Indien deze of hunne huisgezinnen tevens waren aangetast geweest, wat zou er buiten hunne hulp van ons geworden zijn? Zoo mogten wij ons ook gelukkig rekenen dat wij menschen konden vinden, die de plaats onzer zieke dienstboden konden vervullen, want als een ieder ons ontvlugt had, zoo als wij in het begin moesten vreezen dan hadden wij geen bijstand kunnen inroepen, en zouden van gebrek allen omgekomen zijn. Indien de Heer nog eenige dagen met zijne bezoeking was voortgegaan, dan zou het ergste ons te wachten zijn geweest. En hoezeer wij dan ook geene familie kennen, die bezocht is geweest gelijk de onze, zoo zien wij geen bijzonder blyk van het misnoegen des Almag-

tigen in dezelve. — Dien de Heer lief heeft, kastijdt Hij, en wij danken Hem voor die Vaderlijke tuchtiging. Mogt het gevolg zijn dat wij Zijner Heiligheid meer deelachtig werden! « Elke rank die in mij vrucht draagt, reinigt Hij. » Hij heeft op eenmaal twee takken ons ontnomen, maar wij bidden dat wij voortaan meerder vruchten mogen dragen. Het betaamde den zedelijken Regeerder der wereld, den oversten Leidsman der Zaligheid door lijden te heiligen; wij hopen en bidden dat ons lijden ook ons tot heiliging zal strekken en ons meer geschikt zal maken tot werktuigen in de hand des Heeren, om vele toetebrenge tot Zijn Hemelsch Koninkrijk. Wij bevelen ons, enz.

Die aldus in de beproeving staande blijft, die er zoo veel in opmerkt, en er zulke lessen uit afleidt, die verstaat ten vollen de inhoud van Hebr. XII: vs. 11, en gevoelt de rijke omvang der Apostolische opwekking, 1 Thess. V: vs. 18: *Dankt God in alles.*

---



A 211 2046

Gedrukt en te bekomen bij M. WIJT & ZONEN,  
à 10 Cents,

*bij wien ook uitgegeven wordt:*

1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck, 2<sup>e</sup> druk, naar het Hoogduitsch. 15 Ct.
2. De Welbestede Stuiver, of de Bijbels der arme Negers, 2<sup>e</sup> druk; naar het Engelsch. 10 »
3. De Wever uit Welsh, 2<sup>e</sup> druk, naar het Engelsch. 07½ »
4. De kleine bewoner van het Auvergnésche gebergte; naar het Engelsch. 10 »
5. Arme Sara; of de Indiaansche Vrouw, 2<sup>e</sup> druk, naar het Engelsch. 07½ »
6. De Jonge Hutbewoonster, 2<sup>e</sup> druk; naar het Engelsch. 22½ »
7. Buitengewone Opwekking onder de kinderen in Elberfeld; 2<sup>e</sup> druk. 05 »
8. De Iersche Boer, naar het Engelsch. 10 »
9. Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis 2<sup>e</sup> druk. 20 »
10. Geschiedenis van John Robins, de Matroos. 10 »
11. Uitbreiding van de Parabel der vijf wijze en vijf dwaze Maagden. 10 »
12. Het leven van Kolonel Jacob Gardiner. 17½ »
13. De Stroopers Dochter. 10 »
14. De Bode met goede tijding. 15 »
15. Jansje Allan. 15 »
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid. 07 »
17. Levensberigt van Amelia Gale. 10 »
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool. 15 »
19. De Geschiedenis van Mary Smith. 12½ »
20. De Dorps-Predikant. 10 »
21. De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie. 10 »